טום היקתריפט

סקוטלנד

לפני הזמנים של ויליאם הכובש חי באי אלי אדם בשם טומאס היקתריפט. הוא היה פועל פשוט אבל חרוץ ויכול היה ביום אחד לעשות עבודה של יומיים. לבן היחיד שלו קרא בשמו של עצמו טומאס היקתריפט וניסה לחנך אותו היטב, אבל הנער לא היה חכם במיוחד וקצת רך בראשו, כך שלא השיג הרבה מתורתו של אביו.
כאשר אבא של טום מת, אמו השתדלה לדאוג לו כמה שרק יכלה. אבל הבחור רק ישב בפינה ליד התנור ואכל כמה שיכלו לאכול חמישה או שישה גברים. והוא צמח מהר כך שכבר בגיל עשר גובהו היה כשלושה מטר וידו כמו כתף של כבש.
יום אחד הלכה אמו לשכן עשיר וביקשה לקבל חבילת קש לעצמה ולטום. "קחי כמה שתרצי" אמר השכן שהיה אדם ישר טוב-לב. כשחזרה האישה הביתה ביקשה מטום ללכת ולקחת את הקש. הוא תחילה סירב ולא רצה ללכת למרות שביקשה מאוד. בסוף לקח איתו חבל חזק והלך לאיכר השכן, שם עסקו האנשים בדיש.
"באתי לקחת קש" אמר טום.
"קח כמה שתוכל לשאת" אמר האיכר.
טום הניח את החבל על הארץ והתחיל לשים עליו קש.
"החבל שלך קצר מדי" אמר לו האיכר כאילו בצחוק. אך זו לא הייתה בדיחה כי כשטום סיים וקשר את החבילה היו בה כמאה קילו קש. האנשים אמנם קראו לו טיפש שחושב כי יוכל לשאת משקל כזה, אבל הוא הניף את החבילה על גבו כאילו שקלה רק רבע מזה והלך משם כשהאיכר והפועלים נשארים פעורי פה.
כוחו הרב של טום נודע בסביבה ולא נתנו לו כבר יותר להתחמם ליד האש. כולם רצו לשכור אותו לעבודה, באומרם כי זו בושה להיות עצלן כזה.

טום התחיל לעבוד פעם אצל אחד, אחר כך אצל אחר. ויום אחד בעל חורשה אחד ביקש ממנו לעזור להביא עץ מהחורשה. טום הלך יחד עם עוד ארבעה אנשים ושם התחילו להרים את העץ בעזרת גלגלות. טום ראה שהם לא מצליחים לעשות זאת.
"עמדו בצד, טיפשים" אמר, לקח את העץ ושם על העגלה. "עכשיו ראו מה יכול לעשות גבר."
"אכן כך" אמרו ובעל הבית שאל מה ברצונו לקבל בתמורה. "רק מקל אחד לאמא להסקה" אמר טום. הוא ראה עץ גדול מזה שמונח היה על העגלה, שם אותו על הכתפיים והלך מהר כאילו עגלה רתומה לשישה סוסים הייתה מובילה את העץ.
טום ראה עכשיו שהוא יותר חזק מאשר עשרים אנשים וניצל זאת בשמחה, בחברת אנשים, בירידים וכנסים, בתחרויות ספורט ואחרות. בזריקת פטיש איש לא יכול היה להתחרות בו וידיעה עליו התפשטה יותר ויותר בסביבה.

הוא הלך לתחרויות כמו כדורגל ודומות ויום אחד הגיע לאזור בו לא הכירו אותו. שיחקו שם בדיוק בכדורגל והזמינו את טום להשתתף. אבל השמחה הייתה קצרה כי כשהכדור הגיע לטום הוא נתן לו בעיטה כה חזקה שזה עף למרחק ואיש לא מצא אותו יותר.
האנשים כעסו מאוד אך טום רק לקח מקל גדול, נפנף בו וכך פילס לעצמו דרך למרות שכל אנשי הסביבה עמדו כנגדו.
היה כבר ערב וטום היה בדרך הביתה כשפגשה אותו חבורת ארבע נוכלים ששדדו עוברי-אורח כל היום. הם ראו את טום הולך לבדו וחשבו שמצאו להם קורבן טוב כדי להשתלט עליו ולשדוד את כספו.
"עמוד ומסור לנו!" אמרו.
"מה למסור?" שאל טום.
"את כספך, בחור" אמרו.
"תצטרכו לבקש טוב יותר" ענה טום.
"בלי קשקושים. אנו רוצים את כספך ואת כספך נקבל."

"כך?" אמר טום "אז בואו לקחת אותו".
הסוף היה שטום הרג שניים מהשודדים, פצע קשה שניים אחרים, ולקח את כל כספם, כמאתיים לירות. כשחזר הביתה אמא צחקה מסיפוריו איך סידר את שחקני כדורגל ואת השודדים.
אך מדי פעם מצא טום יריב שקול. יום אחד הוא פגש בדרכו פחח עליז, עם מקל על כתפו ועם כלב שנשא את חבילותיו וכליו.
"מאין אתה בא ולאן אתה הולך?" שאל טום
"זו לא דרך ציבורית."
"מה איכפת לך" ענה ההוא "טיפשים לא צריכים להתערב בענייני אחרים."
"לפני שנפרד" אמר טום "אסביר לך מה איכפת לי".
"טוב" ענה ההוא "אני מוכן לעמוד כנגד כל אדם ושמעתי שיש כאן בסביבה אחד טום היקרתריפט, שעליו מספרים דברים גדולים. הייתי רוצה להתמודד איתו."
"אני חושב שהוא יגבר עליך" אמר טום "בכל אופן אני האיש ומה תגיד על כך?"
"אני שמח שנפגשנו."
"אתה בוודאי מתבדח" אמר טום.
"לא, אני רציני" ענה הפחח "נאבק?"
"בסדר" אמר טום, רק תן לי להכין מקל".
"בסדר" ענה ההוא " לא אלך להיאבק נגד אחד בלי נשק."
טום לקח עמוד גדר כמקל שלו והם התחילו להתנפל, הפחח על טום וטום על הפחח. כמו שני ענקים נאבקו. לפחח היה מעיל עור וכל פעם שטום פגע בו המעיל חרק, אבל הפחח לא ויתר. בסוף נתן לו טום מכה בראש וזה נפל.
"איפה אתה, פחח?" צחק טום.
אבל הפחח קפץ שוב ונתן לטום מכה חזקה שגרמה לטום להסתחרר, ואחר כך עוד מכה על הצוואר. בסוף טום זרק את המקל שלו, הודה שהפחח גבר עליו ולקח אותו לביתו, שם טיפלו בכל הפצעים שלהם. מאז ועד היום לא היו ידידים טובים משניים אלה.
שמו של טום הגיע לאוזניו של מבשל שיכר בעיר לין. זה חיפש אדם שיוביל בירה

לוויסבאך ורצה לשכור את טום לכך. הוא הבטיח לו בתמורה בגדים חדשים ואוכל ושתייה כמה שתרצה. טום הסכים לעבוד אצלו.
בעל הבית הסביר לו את הדרך, אך הזהיר שלא יסטה ממנה כי בסביבה חי ענק ששומר על השטח שלו, ואיש לא מעז לעבור שם.
מדי יום נסע טום לוויסבאך, מרחק גדול מלין. הייתה זו דרך מעייפת וטום הבין שלנסוע דרך אזור של הענק יכול לקצרה בחצי. טום היה כבר חזק יותר מקודם כי קיבל אוכל ושתייה בשפע אצל מבשל השיכר.
יום אחד, כשיצא לוויסבאך, לא אמר מילה לבעל הבית או למשרתיו, והחליט ללכת בדרך קצרה יותר, אפילו תוך סיכון חייו. כפי שאומרים אצלנו, לזכות בסוס או להפסיד אוכף. כשהחליט כך יצא בדרך הקצרה עם העגלה והסוסים. כשהענק ראה אותו בא מיד כדי לקחת את הבירה לעצמו.
הוא התנפל על טום כמו ארי שרוצה לבלוע אותו. "מי נתן לך רשות ללכת בדרך זו?" נהם "אעשה ממך דוגמה לאחרים. ראה כמה ראשים תלויים שם על העץ. שלך אתלה עוד יותר גבוה כדי שאחרים יראו!"
אך טום ענה "נדמה לך. תראה שאני לא כמו אלה, נבל רשע שכמותך."
הענק נעלב כששמע זאת ורץ למערתו להביא את האלה שלו, כדי לפצח את ראשו של טום.
טום לא ידע תחילה במה להתגונן. השוט שלו לא יעמוד כנגד מפלץ בן שלושה מטר גובה ושניים ברוחב. אך כשהענק הלך להביא את האלה, מיד הפך טום את העגלה, הוציא את הציר כדי שישמש לאלה וגלגל אחד כמגן.
אלה היו לנשק מצוין!
הענק חזר והביט על טום "אלה לא יגנו עליך כלל" נהם "יש לי כאן אלה שתכה בך ובגלגל שלך ויקבור אותכם באדמה." אכן האלה שלו הייתה כמו עמוד שער גדול אך טום לא פחד למרות שמכת הענק גרמה לגלגל-מגן שלו לחרוק. הוא נתן לענק מכה חזקה בצד הראש עד שזה הסתחרר.
"מה" אמר טום "השתכרת כבר מהבירה

שלי?" והתחיל להכות בענק בכוח, וזה, פצוע, דומם, מעורפל, ועייף מהמאבק ביקש מטום שיתן לו קצת לשתות.
"לא, לא" אמר טום "אמי לא תסכים לכך. מי יהיה טיפש כזה." הוא ראה שהענק כבר חלש ממכות שלו והמשיך להרביץ עד שזה נפל לארץ. לא עזרו לענק בקשות ותפילות והבטחות שהוא מוכן להיכנע ולשרת את טום. טום הרביץ לו עד שהיה בטוח שזה מת. אז חתך את ראשו, נכנס למערה של הענק ומצא שם ערמות של זהב וכסף. אזי הפך את העגלה שוב והעמיס עליה, נסע לוויסבאך למסור את הבירה, חזר הביתה וסיפר לבעל הבית שלו את המעשה.
למחרת הוא ובעל הבית וכל אנשי לין יצאו למערת הענק. טום הראה להם את ראשו של הענק ואת הזהב וכסף וכולם שמחו מאוד כי הענק היה אויב גדול של אנשי האזור.
השמועה התפשטה בכל הסביבה ואנשים שמחו ורקדו והדליקו מדורות, ואם כיבדו את טום כבר קודם, עכשיו כיבדו אותו יותר. כולם הסכימו שטום ייקח לעצמו את המערה עם כל התכולה ואמרו שאילו היה כפליים ממה היה שם, גם אז היה מגיע הכל לטום.
טום סגר את המערה ובנה לעצמו בית יפה. חלק מהאדמות הענק מסר לאנשים עניים שלא היו להם אדמות וביתר זרע תבואה כדי לקיים את עצמו ואת אמו הזקנה. הוא נעשה האדם החשוב ביותר בכל הסביבה. כבר לא היה סתם טום אלא מר היקתריפט, וכולם כיבדו אותו. היו לו משרתים ומשרתות, בנו לו חורשה לצבאים וגן יפה והוא גר בבית הגדול עד סוף ימיו.